

Malá vyjížďka na kolech v podání Oderských volejbalistů – jak jsem to viděla já

Je sobota 10,00 hod. a začínáme se pomalu sjíždět na cyklistický výlet. Nad očekávání se nás schází 6 sobotářů – Milan, Beki, Ríša, Pepa se synem a já. Už když vidím tu sestavu, mám podezření, že to nebude jen tak nevinná projížďka. V rámci rozhovoru mezi chlapy jedním uchem zaslechnu, že bude asi problém, protože v 16,00 má začít pršet. Kruci, to si snad dělají srandu – ve čtyři přece musíme být dávno doma NEDĚLALI.

Tak, ještě štamprlika na cestu (kdybych věděla, co to se mnou udělá, tak si ji nedám) a jedem.

Na cestě kolem Eliášového, poznávám, jak rychle alkohol roztahuje cévy – málem jsem vyplivla duši. V půlce kopce lezu z kola a začínám nadávat (vydrželo mi to až do cíle a chlapi mohli podle toho skvěle diagnostikovat mou momentální polohu). Hurá, vypadá to, že jsme na kopci (fakt jsme to vyjeli) a následuje sjezd (jen nevinná poznámka: sjezd do potoka). Čekáme na Pepína se synem. Já na všechny kašlu a jedu popředu, abych se mohla někde nenápadně vydýchat. Beki a Ríša mě dojíždějí, takže žádná pauza a fičím s nimi (mimoходом zas do kopce). Plivu pomalu krev, ale tvářím se v pohodě (no, kdybych vynechala ze svých komentářů sprostá slova, tak vlastně celou cestu mlčím). Pepínův Míša padá někde za námi z kola, tak čekáme, až ho Milan a Pepa dají dohromady. Miluju čekání – alespoň si trochu odpočinu.

Lesem dojíždíme k nějakému táboru u Nejdku, dostaneme od tamních obyvatel pivko a jedem dál. Prý už to nejhorší máme za sebou, teď už to bude v klidu a zastavíme se v každé hospodě (ti magoři mi ale neřekli, že první hospoda je až na Hadince – tj. přesně po 39 km). Klidová cestička začíná tím, že Michal píchnul kolo a chlapi dělají servis, já sedím, vegetím a regeneruju. Je po pauze a jedem – hergot nikdy bych neřekla, že jde jet pořád jen do kopce (mám pocit, že se za chvíli mrknu slunci přímo do oka). Bolí mě nohy, zadek, nemůžu dýchat, zuřím jak pes, ale nějakým zázrakem se ocitáme někde na Dobešově (zeměpisné údaje nebudou zcela přesné, protože je mi naprosto fuk, kde jsem, hlavně, že je přestávka).

A jéje, znova uklidňování, že teď už to bude „Vlastičko“ jenom příjemné. Houby, houby – kousek z kopce a zas nahoru. Beki jede vedle mě a radí mi, ať šlapu i z kopce, že mi neztuhnou nohy. S... na jeho radu, jsem tuhá jak špalek a ještě budu šlapat z kopce. Hned mu to taky říkám, a už nemůže šlapat ani on, protože se dusí smíchy s dotazem, kam že chodím na své výrazy (kluk ještě neví, jakou slovní zásobu mají učitelé). Uf, jsme někde na Postatě a odpojují se Pepa s Míšou – ta cesta je fakt o hubu. Já jedu dál (inu, komu není rady, tomu není pomoci). Začíná cesta z kopce, na kterou jsem se tak těšila. Po 10 minutách mám zadek a přilehlé partie jak v ohni, totálně vyklepané ledviny, zablokovanou krční páteř ale jedem.

Po krizovce – chlapi se mnou kolegiálně čekají a vykuřují (já si dát cigáro, tak to se mnou asi šlehne) jedem dál –prý už je to jen kousek (sakra, to říkají pořád). Přijíždíme k nějaké vodě (asi je to Odra, ale nepřekvapilo by mě už ani moře) a naším úkolem je přejet brod. Je mi to fuk, lezu z kola a táhnu ho přes vodu. Chlapi hrdinně přejíždějí, ale mokří jsou stejně jako já (no vlastně Beki se chváří, že má mokro jen v jedné botě – beztak kecá, ale nikdo to nezkouší, tak není usvědčen ze lži). Po brodu následují bahenní lázně (to ještě nevím, že tam tudy projedeme ještě 3x). Jsme jak prasata, ale kolem je opravdová příroda (bahnitě nepokosené louky a komáři s ovády, kteří patrně dlouho neviděli žádného vola a tady se jim naskytl hned 4, tak na nás bezostyšně hodují). Á pozor, dochází k dezorientaci – Milan a Ríša každý míří k cíli jinou cestou. Vydáváme se s Bekim za Richardem (je vedoucí zájezdu, tak asi tu cestu zná). Táhneme kola zas do nějakého kopce, Ríša kus před námi a já jen tak bručím, že by mě asi cvaklo, kdyby to nahoře otočil a museli jsme jet zpátky. Jen to dořeknu, s hrůzou zjišťuji, že jsem měla pravdu – pojedem prý za Milanem (kdybych Ríšu dohnala, zastřelím ho). Znovu tedy lezem do bahna a jedeme Milanovou trasou (bože – horší cestu jsme ještě neabsolvovali). No nic, jedem. Po cca 2 km vidíme, že Mili jede zpátky – taky špatně. Teď už jsem fakt flákla kolem do těch sra...a kouřím. Nikdo do mě nereje – je na mně

asi vidět, že melu z posledního. Chlapi si konečně ujasnili cestu a jedeme k Hadince (to, že opět přes bahno, pak přes vodu a pak samozřejmě do kopce není třeba zdůrazňovat). Hurá hospoda a odpočinek. Dáme si pivko a jedem přes kopec na Spálovský mlýn. Milan se mě ptá, co říkám na přírodu – k... – pot mi fičí přes oči, jsem ráda, že žiju a veškeré přírodní krásy jsou mi ukradené. Teď už zastavujeme v hospůdkách (konečně) a po projetí šíleným deštěm (nezůstalo na nás suché vůbec nic) se dostáváme domů – tedy do Hranické. Až když sedíme, oslavujeme a klepeme se zimou, zjišťuji, že dnešní den byl pro mě vlastně tím nejkrásnějším v rámci prozatím prožitých prázdnin.

Nazdárek Hanča (píšu to v pondělí a ještě pořád musím na židli sedět bokem).